

SOMAN CHAINANI crede în povești chiar mai tare decât copiii din Gavalton. Când studia la Harvard, și-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „povești” și și-a scris teza de licență despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în povești.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil* (*Școala pentru Bine și Rău*) și *The School for Good and Evil: A World without Princes* (*Școala pentru Bine și Rău: O lume fără prinți*) și-au făcut debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Seria a fost tradusă pe șase continente și va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de școală, și anume FMI Fellowship. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câștigând peste 30 de premii ale juriului și publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincții de la Big Bare Lake, New Draft, Cape Foundation, Sun Valley Writers' Conference și mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internațional din industria filmului.

Când nu spune povești sau nu predă la New York, Soman e un jucător pătimaș de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Școala pentru Bine și Rău*. Acum pierde tot timpul.

SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

arthur

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1 <i>Directorul Școlii și Regina</i>	13
Capitolul 2 <i>După Fericire până la Adânci Bătrâneți</i>	27
Capitolul 3 <i>Noul sau vechiul</i>	49
Capitolul 4 <i>Moarte la o execuție</i>	61
Capitolul 5 <i>O prințesă se întoarce</i>	77
Capitolul 6 <i>Pădurea care nu mai este albastră</i>	94
Capitolul 7 <i>Răul este noul Bine</i>	111
Capitolul 8 <i>Când eliberările Bune ies Rău</i>	126
Capitolul 9 <i>Cei mai Răi Fericți Dintotdeauna</i>	142
Capitolul 10 <i>Al treisprezecelea lipsă</i>	156
Capitolul 11 <i>Întrevedere cu Decanii</i>	173
Capitolul 12 <i>Găsește spionul</i>	189
Capitolul 13 <i>Prea mulți băieți</i>	206
Capitolul 14 <i>Unde merg vrăjitorii să cugete</i>	221
Capitolul 15 <i>Planul magicianului</i>	240

Capitolul 16 <i>Edgar și Essa</i>	258
Capitolul 17 <i>Misiuni imposibile</i>	275
Capitolul 18 <i>Tedros pe Cerul cu Ciocolată</i>	297
Capitolul 19 <i>Reîntâlniri în Școala pentru Vechi</i>	321
Capitolul 20 <i>Ultima oprire cu Expresul de Praf de Zâne</i>	339

PARTEA A DOUA

Capitolul 21 <i>Presiunea celor de-o seamă</i>	371
Capitolul 22 <i>Tot ce-i vechi e iarăși nou</i>	388
Capitolul 23 <i>Două regine</i>	410
Capitolul 24 <i>Alături de cine îți este locul?</i>	431
Capitolul 25 <i>Scorpionul și broasca</i>	453

PARTEA A TREIA

Capitolul 26 <i>Din întuneric vine o regină</i>	481
Capitolul 27 <i>Inimi răzvrătite</i>	504
Capitolul 28 <i>Cine ajută pe cine</i>	529
Capitolul 29 <i>Misiuni eșuate</i>	547
Capitolul 30 <i>Scuze și confesiuni</i>	566
Capitolul 31 <i>Spioni în Pădurea Știmfelor</i>	587

Capitolul 32 <i>Semnificația Răului</i>	611
Capitolul 33 <i>O lecție de istorie neașteptată</i>	629
Capitolul 34 <i>Războiul tuturor lucrurilor</i>	656
Capitolul 35 <i>Nefericire până la Adânci Bătrâneți</i>	694

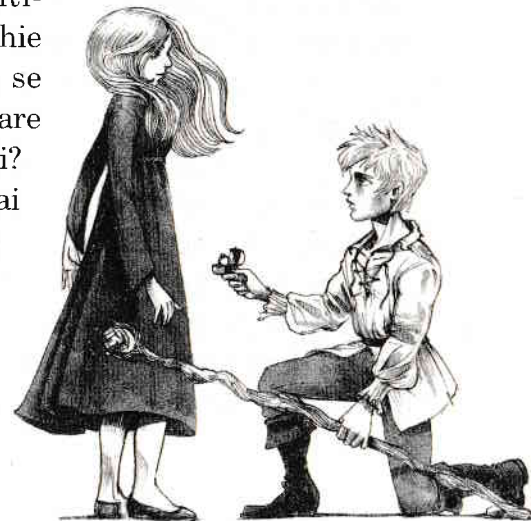
CAPITOLUL 1

Directorul Școlii și Regina

Este firesc să te îndoiești de adevărata ta dragoste, dacă nu știi de-i tânăr sau bătrân.

„Arată tânăr, negreșit“, se gândi Sophie, uitându-se pe furiș la băiatul zvelt, cu pieptul gol, care privea pe fereastra turnului, scăldat în lumina împuținată a soarelui. Sophie îi cercetă pielea albă și spână, pantalonii negri strâmți, părul des și aspru, alb ca neaua, brațele cu vene pronunțate, ochii albaștri glaciali... Nu părea să aibă nicio zi peste șaisprezece ani. Și totuși, undeva în adâncul acestui străin frumos se afla un suflet mai vârstnic de șaisprezece ani – mult, *mult* mai vârstnic de-atât. Astfel că, în ultimele trei săptămâni, Sophie îi refuzase inelul. Cum se putea lega de un băiat în care sălășluia Directorul Școlii?

Însă, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai puțin reușea să îl întrezărească pe Directorul Școlii. Tot ce vedea Sophie era un tânăr eteric cerându-i

mâna, cu pomeți proeminenți și buze pline – mai chipeș decât un prinț, mai puternic decât un prinț și, spre deosebire de Prințul-Știți-Voi-Care, acest băiat era *al ei*.

Sophie se îmbujoră, amintindu-și că era singură-singurică pe lume. O părăsiseră cu toții. Toate eforturile ei disperate de a fi bună fuseseră pedepsite prin trădări. Nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea viitor. Iar acum, acest băiat splendid din fața ei era ultima speranță pe care o putea nutri de a se bucura de dragoste. Panica îi ardea mușchii și îi usca gâtul. Nu mai avea de ales. Înghiți și pași încet spre el.

„Uită-te la el. Nu este mai vârstnic decât tine“, se consolă ea. „Băiatul visurilor tale.“ Întinse degetele tremurătoare spre umărul lui gol... până când îngheță cu mâna în aer. „Doar magia fusese cea care îi insuflase viață acestui băiat“, se gândi ea, trăgându-și mâna la loc în mânecă. „Dar cât durează magia?“

— Îți pui întrebarea greșită, se auzi o voce caldă. Magia nu cunoaște timpul.

Sophie ridică privirea. Băiatul nu se uită la ea, ci stătu cu ochii țintă la soarele pământiu, care se căznea să străpungă ceața dimineții.

— De când îmi poți auzi gândurile? spuse Sophie nelăturată.

— Nu trebuie să aud gânduri ca să știu cum gândește mintea unei Cititoare, răspunse el.

Sophie se așeză alături de el, învelită în mantia ei neagră, simțind fiorul de gheață al pielii lui albe ca marmura. Se gândi la pielea lui Tedros, mereu asudată și bronzată, caldă ca a unui urs. Un fulger arzător îi traversă corpul – furie, regret sau ceva între. Se

forță să se apropie de băiat – atingându-i pieptul palid cu brațul.

El nu se uită la ea nici de data aceasta.

— Ce este? întrebă Sophie.

— Soarele, răspunse el, privindu-l pâlpâind prin păclă. În fiecare zi răsare mai vlaguit decât în ziua de dinainte.

— Dacă ai avea puterea să faci și soarele să strălucească, murmură ea. Ar fi sărbătoare în fiecare zi.

Băiatul îi aruncă o privire cruntă și posomorâtă. Sophie înțepeni, amintindu-și că, spre deosebire de cea mai bună prietenă a ei, aflată de partea Binelui, noul ei pretendent nu era nici Bun, nici prietenos. Își întoarse cu iuțeală privirea spre fereastră din nou, înfiorată de adierea înghețată a vântului.

— O, pentru Dumnezeu, sorii își pierd puterea iarna. Nu trebuie să fii vrăjitor pentru a ști asta.

— Poate că este nevoie de o Cititoare pentru a explica și acest lucru, răspunse el, pășind spre masa de piatră albă din colț, unde o peniță lungă, ascuțită ca un pumnal, semănând cu o croșetă, plutea deasupra unei cărți de povești deschise. Sophie se întoarse spre carte, zăbind culorile de pe ultima pagină: imaginea ei, sărutându-l pe Directorul Școlii și redându-i astfel tinerețea, în vreme ce buna ei prietenă dispărea acasă cu un prinț.

Șfârșit

— Trei săptămâni de când Povestașul a scris cum vom fi Nefericiți până la Adânci Bătrâneți, spuse băiatul. În câteva zile ar fi trebuit să începă o nouă poveste,

cu dragostea de partea Răului acum. Dragoste care va nimici Binele, poveste după poveste. Dragoste care preschimbă penița în arma Răului, mai degrabă decât în blestemul acestuia. Își miji ochii până deveniră ca niște lame. În schimb, redeschise cartea pe care tocmai o închisese și *stătu* acolo, plutind deasupra Sfârșitului ca o piesă peste care nu mai *cădea* cortina.

Sophie nu-și putu desprinde privirea de la pagina cu Agatha și Tedros, îmbrățișându-se drăgăstos și dispărând. Simți un ghem în stomac, iar fața i se încinse...

— Poftim, mârâi ea, trântind coperta peste ei și aruncând cartea de povești de culoarea cireșii lângă *Prințul Broscui*, *Cenușăreasa*, *Rapunzel* și restul poveștilor încheiate de Povestaș. (Pulsul i se liniști.) Cortina a căzut.

Numaidecât, cartea ricoșă de pe raft și o lovi peste față, izbind-o de perete, înainte de a zbura pe masa de piatră, deschizându-se din nou la ultima pagină. Povestașul scânteia sfidător deasupra ei.

— Nu este câtuși de puțin un accident, rosti băiatul îndreptându-se spre Sophie, care își freca obrazul, unde simțea o împunsătură. Povestașul ne menține lumea în viață scriind povești noi și, momentan, nu are nicio intenție să treacă mai departe de povestea *ta*. Și, atâta timp cât penița nu trece la o poveste *nouă*, soarele se stinge, de la o zi la alta, până când peste Pădure se va așterne întunericul și va fi Sfârșitul pentru noi *toți*.

Sophie ridică ochii spre el, o umbră în lumina slabă.

— Dar... dar ce așteaptă?

El se aplecă și-i atinse gâtul, cu degetele înghețate pe pielea ei de culoarea piersicii. Fata tresări, lovindu-se

de raftul cu cărți. Băiatul zâmbi și se apropie mai mult, blocând soarele.

— Mă tem că se îndoiește că sunt adevărata ta dragoste, îngăimă el. Se îndoiește că ești devotată Răului. Se îndoiește că prietena ta și prințul ei au dispărut pentru totdeauna.

Sophie ridică încet privirea spre umbra neagră.

— Adică *tu* te îndoiești, spuse Directorul Școlii, întinzând mâna.

Sophie privi în jos și văzu inelul de aur în mâna lui rece și tânără, în care se reflecta fața ei îngrozită.

Cu trei săptămâni în urmă, Sophie îl sărutase pe Directorul Școlii, transformându-l în băiat și alungându-și prietena acasă. Pentru un moment, simțise ușurarea victoriei când Agatha dispăruse în tăcere cu Tedros. Chiar dacă prietena ei alesese un prinț, nu pe ea, nu existau prinți în Gavaldon. Agatha va rămâne o fată obișnuită până la moarte, cu un băiat obișnuit, în vreme ce ea se va bucura de Fericire până la Adânci Bătrâneți, departe, departe. În brațele adevăratei ei iubiri, urcând spre turnul lui argintiu din cer, Sophie aștepta să se simtă fericită. Își câștigase povestea și victoria ar fi trebuit să-i aducă fericire.

Dar când aterizaseră în încăperea lui întunecoasă, de piatră, începuse să tremure. Agatha se evaporase. Prietena ei cea mai bună. Sufletul ei pereche. Și, cu ea, luase un băiat de care Sophie se apropiase în atâtea forme: când fusese fată, când fusese băiat, când fusese adevărata ei dragoste, când fusese doar prietenul ei. Agatha îl câștigase pe Tedros, singurul băiat pe care Sophie îl

cunoscuse vreodată cu adevărat; Tedros o câștigase pe Agatha, singura persoană fără de care Sophie nu crezuse niciodată că va trăi. Iar Sophie câștigase un băiat frumos despre care nu știa nimic, în afară de adâncurile întunecate ale răului său. În vreme ce Directorul Școlii se apropia de ea, tânăr ca un prinț, cu un zâmbet trufaș, Sophie știu că făcuse o greșală.

Doar că fusese prea târziu ca să mai dea înapoi. Pe fereastră, Sophie văzu tăciunii Agathei dispărând, castelele întunecate putrezind cu repeziciune, băieții și fetele năvălind într-un război necruțător, profesorii aruncând vrăji spre elevi, sau unii spre alții... Uluită, se răsuci spre Directorul Școlii și îl văzu pe băiatul cu părul de chiciură într-un genunchi, în fața ei, cu inelul în mână. Ia-l, spuse, și doi ani de război vor pieri. Nu va mai fi Bine împotriva Răului. Nu vor mai fi Băieți împotriva Feteilor. În schimb, va rămâne doar Răul de netăgăduit: Directorul Școlii și regina sa. Ia inelul, spuse băiatul cel chipeș, și îți vei primi finalul fericit în cele din urmă.

Sophie nu o făcu.

Directorul Școlii o lăsă singură în turn, zăvorând fereastra, ca să nu poată evada. În fiecare dimineață, când bătea ora zece, venea și o ruga din nou, cu trupul viguros înveșmântat inexplicabil în haine diferite – într-o zi o cămașă cu șireturi, a doua zi o tunică, cu falduri, o vestă strâmtă sau un guler cu volane – și părul alb ca norii la fel de capricios, fie lins, fie răvășit, fie creț. Aducea și daruri: rochii elegante împodobite cu pietre scumpe, buchete bogate, parfumuri de lavandă, flacoane de creme, săpunuri și ierburi, anticipându-i mereu următoarea dorință. Însă Sophie clătina din cap de fiecare dată, iar el dispărea fără

o vorbă, încruntat și bosumflat ca un adolescent. Ea rămânea acolo, prizonieră în camera ei, în compania bibliotecii sale de cărți de povești, a vechilor sale robe albastre și a măștii argintii, abandonate ca niște relicve, atârând în cârligele de pe un perete. Mâncarea apărea magic de trei ori pe zi, în momentul în care-i era foame, exact ce poftea, în porții perfecte, pe farfurii din os – legume înăbușite, fructe înăbușite, pește înăbușit și, din când în când, câte un castron cu bacon și fasole (nu scăpase de poftele de pe vremea când fusese băiat). La căderea nopții, în încăperea se materializa un pat gigantic, cu așternuturi de catifea sângerii și un baldachin de dantelă albă. La început, Sophie nu putea să doarmă, împietrind la gândul că el va veni pe întuneric. Dar nu se întorcea niciodată, până a doua zi, când relua ritualul tăcut al inelului și refuzului.

În a doua săptămână, Sophie începu să se întrebe ce se întâmplase cu școlile. Respingerile ei prelungiseră războiul dintre băieți și fete? Se pierduseră vieți din pricina ei? Încercă să întrebe ce se întâmplase cu prietenii ei – Hester, Dot, Anadil, Hort –, dar el nu răspunse la nicio întrebare, ca și când inelul ar fi fost prețul pentru a merge mai departe.

Astăzi era prima zi în care rostise vreo vorbă de când o adusese aici. Acum, stând alături de el în licărul soarelui care se stinge, Sophie văzu că nu mai putea amâna fără consecințe. Venise timpul să-și pecetluiască sfârșitul cu el sau să piară încet și ea. Inelul de aur strălucea și mai tare în mâna Directorului Școlii, promițând o nouă viață. Sophie ridică privirea spre băiatul cu pieptul gol, rugându-se să vadă un motiv pentru a-l lua... și nu văzu decât un străin.

— Nu pot, șopti ea, retrăgându-se lângă un raft. Nu știu absolut nimic despre tine.

Directorul Școlii o privi ținută, scrâșnind din maxilarul pătrat și puse inelul la loc în buzunarul pantalonilor.

— Ce ai dori să știi?

— În primul rând, cum te cheamă, spuse Sophie. Dacă voi sta aici cu tine, trebuie să te numesc cumva.

— Profesorii îmi spun Directorul.

— Nu îți voi spune „Directore“, îl repezi Sophie.

El scrâșni din dinți, gata să riposteze, dar ea nu se sperie.

— Fără mine, nu există Nefericire până la Adânci Bătrâneți pentru tine, rosti ea, ridicând vocea. Nu ești decât un băiat – un băiat bine făcut, viril, insuportabil de chipeș – dar, cu toate acestea, doar un *băiat*. Nu poți face pe stăpânul cu mine. Nu mă poți speria să te iubesc cu adevărat. Nu îmi pasă dacă ești superb, bogat sau puternic. Tedros avea toate acestea și, *ce să vezi*, nu a ieșit bine. Merit pe cineva care să mă facă fericită. Cel puțin la fel de fericită ca Agatha, iar ea nu trebuie să-i spună lui Tedros „Printe“ pentru tot restul vieții, nu-i așa? Căci Tedros are un nume, ca orice băiat din lume, și la fel ai și tu, și-ți voi spune pe acest nume, dacă te aștepți să-ți dau vreo șansă.

Directorul Școlii se făcu stacojiu, dar Sophie scotea flăcări pe nări acum.

— Exact. *Eu* țin frâiele acum. Chiar dacă ești Directorul acestei școli infernale, nu ești Stăpânul meu și nu vei fi niciodată. Ai spus-o chiar tu: Povestașul nu va scrie pentru că așteaptă alegerea *mea*, nu pe a ta. *Eu* aleg dacă primesc inelul tău, sau nu. Eu aleg dacă acesta este

Sfârșitul. Eu aleg dacă această lume trăiește sau moare. Și sunt fericită să o văd făcându-se scrum dacă aștepți o sclavă în locul unei regine.

Directorul Școlii o privi încruntat, cu venele pulsându-i sub gâtul de un alb spectral. Își mușcă buza atât de tare încât Sophie crezu că era cât pe-acți să o mănânce și se trase înapoi îngrozită, însă văzu că se înmoaie, puffând furios și privind într-o parte. Apoi rămase tăcut vreme îndelungată, cu pumnii încheștați.

— Rafal, mormăi el. Numele meu este Rafal.

„Rafal“, se gândi Sophie, uluită. Într-o clipă, îl văzu cu alți ochi: pielea albă lăptoasă, sclipirea adolescentină din ochi, puful zburliat de pe piept, pe potrivă involburării și tinereții numelui.

„Rafal.“ Cum se face că un nume ne oferă o poveste în care să credem?

Deodată simți că o îmboldește dorința, tânjind să-l atingă... până când își aminti ce ar însemna să-l aleagă. Era un băiat care îi măcelărise pe cei de-un sânge cu el, în numele Răului și o credea capabilă de același lucru. Sophie se retrase.

— Cum îl cheamă pe fratele tău? întrebă ea.

El se răsuci, cu ochii înflăcărați.

— Nu văd cum te va ajuta asta să mă cunoști mai bine.

Sophie nu insistă. Apoi, în spatele lui, observă că ceața se subția, dând la iveală o păclă verzuie deasupra a două castele negre în depărtare. Era prima oară după trei săptămâni când el lăsase fereastra liberă îndeajuns cât să vadă prin ea. Dar ambele școli păreau scufundate într-o tăcere mormântală, nevăzându-se niciun semn de viață în balcoane sau pe acoperișuri.

— U-u-unde este toată lumea? se bâlbâi ea, mijindu-și ochii spre Podul refăcut dintre castele. Ce s-a întâmplat cu fetele? Băieții aveau de gând să le ucidă...

— O regină ar avea dreptul să îmi pună întrebări despre școala pe care o conduce, spuse el. Nu ești regină încă.

Sophie își dresе glasul, observând umflătura pe care o făcea inelul în buzunarul lui strâmt.

— Ăă, de ce îți tot schimbi hainele? Este... ciudat.

Pentru întâia oară, băiatul păru stânjenit.

— Având în vedere refuzurile tale, am presupus că dacă mă îmbrac precum prinții după care alergi, ar ajuta.

Se scărpină pe abdomenul musculos.

— Apoi mi-am amintit că fiul lui Arthur nu se dădea în vânt după cămăși.

Sophie pufni, încercând să-i ignore bustul perfect.

— Nu credeam că cei atotputernici sunt capabili să se îndoiască de sine.

— Dacă aș fi atotputernic, te-aș putea face să mă iubești, mârâi el.

Sophie îi simți tristețea în glas și pentru un moment văzu un băiat obișnuit, tânjind după dragostea unei fete pe care n-o poate avea. Apoi își aminti că nu era un băiat oarecare.

— Nimeni nu poate face pe nimeni să-l iubească, ripostă ea. Am învățat lecția aceasta mai greu decât oricine. În plus, chiar dacă m-ai putea face să te iubesc, nu m-ai putea niciodată iubi. Tu nu poți iubi nimic. Nu dacă alegi Răul. De aceea este mort fratele tău.

— Și totuși, sunt în viață datorită sărutului adevăratei iubiri, spuse el.

— M-ai tras pe sfoară...

— Nu te-ai desprins de mine nicio clipă.

Sophie albi.

— Nu te-aș săruta *niciodată* cu adevărat!

— Da? Ca eu să revin la viață, să îmi recapăt tinerețea... sărutul a trebuit să fie de *ambele* părți, nu-i așa?

Se uită la chipul uluit al Sophiei și rânji.

— Sigur, prietena ta cea mai bună te-a învățat asta.

Sophie nu spuse nimic, adevărul zădărniciindu-i lupta. La fel cum Agatha ar fi putut cândva lua mâna lui Tedros, în loc să o aleagă pe ea în schimb, și Sophie l-ar fi putut retrimite pe Directorul Școlii în mormânt. Dar iată-i, amândoi frumoși și tineri, victimele unui sărut pe care ea încerca să îl nege. De ce îl ținuse în brațe în seara aceea? se întrebă Sophie. Chiar și după ce și-a dat seama că cel pe care îl săruta era *el*? Ridicând privirea spre băiatul de porțelan, se gândi la tot ce făcuse pentru a o câștiga, dincolo de moarte și timp... la credința lui neabătută că o putea face fericită, dincolo de orice familie, prieten sau prinț. Venise după ea când nimeni altcineva nu o mai voia. Crezuse în ea când nimeni altcineva nu mai credea. Sophie simți un nod în gât.

— De ce mă dorești atât de mult? îngăimă ea.

El o privi ținând, descleștându-și încet maxilarul și deschizând gura ușor. Pentru un moment, Sophie se gândi că arăta ca Tedros când lăsa garda jos – un băiat pierdut care se juca de-a adultul.

— Deoarece, cândva, am fost ca tine, spuse el încet și clipi repede, scufundându-se în amintiri. Am încercat să îmi iubesc fratele. Am încercat să scap de soarta mea. Ba chiar am crezut că găsisem...